

LICEO SAN BERNARDO DEL VIENTO, COLOMBIA

Omzien naar elkaar.

3 maart 2021

Afgelopen week kreeg ik een telefoontje uit het dorp. Er was een vrouw aangekomen met 4 kinderen en alles wat ze bezat had ze ingepakt in 2 boodschappentassen. Ze kwam uit het binnenland waar ze in een kleine boerderij woonden met een stukje grond. 6 jaar ging alles goed tot 2 weken geleden een groep gewapende mannen op bezoek kwam die haar man ter plaatse dood schoten. Zij kreeg 5 minuten om in te pakken wat ze kon dragen en moest meteen vertrekken met haar kinderen. Hoogstwaarschijnlijk een drugsbende die controle over de streek wil hebben. Heel veel van deze mensen gaan vervolgens naar de kust. Niet alleen de temperatuur zorgt ervoor maar ook de gastvrijheid. Aan de kust hoeft niemand buiten te slapen. Er is altijd wel iemand waar ze terecht kunnen. Wel hebben we een paar dagen behoorlijk werk aan gehad, vooral een aantal vrienden van ons. Ze heeft geen inkomen en er zijn hier geen hulpinstanties. Dat inkomen werd snel opgelost. Er was nog een vrijgezel die een huisje bezat en ook nog een werker was, daarom was hij blij met een vrouw in huis. Met wat hulp uit de reservepot werd een aantal huishoudelijke artikelen aangeschaft en wat kleren voor de kinderen. Maar het huisje is klein en de man verdient gemiddeld 18.000 peso's per dag (€4,50). Te weinig om 6 personen te onderhouden. Daarom werden de 2 jongste kinderen weggegeven aan een echtpaar met een groot hart die ze wel wilden opvangen. Dat zijn hier meestal ouderen waarvan de kinderen al de deur uit zijn en die de drukte van de kinderen missen. Ze zijn geen papa/mama maar gewoon een opvanggezin. Zij zorgen voor hen zolang de moeder niet in staat is om voor al haar kinderen te zorgen. Dat betekent hier meestal wel, de rest van hun leven. Dat klinkt allemaal heel hard voor de gemiddelde Nederlander maar het is hier compleet normaal en deze situatie is fantastisch opgelost. Ze lijden geen honger meer, hebben een dak boven hun hoofd en ze leven in veiligheid. De weggeven kinderen wonen niet ver en kunnen op bezoek wanneer het uitkomt. De twee oudste kinderen gingen al 4 jaar naar school maar konden amper lezen en schrijven. Ze zitten nu op onze school en hebben alles gekregen wat ze nodig hebben. Ze gaan naar de tweede klas en de leerkracht verzekert me dat ze alweer lachen.

De kinderen met hun leerkracht.